

یک فعالیت فوق برنامه، ارتباط بین دانش آموزان دبیرستان محله بهمن را صمیمی تر کرده است

چهارشنبه های فرهنگی بچه های «سرخوش»

مبلغ یا مواد اولیه را دانش آموزان می آورند. سعی می کنیم تا جایی که بتوانیم از کمک بچه ها و خانواده ها هم استفاده کنیم؛ مثلاً به بچه ها گفتیم هر کسی در توانش است یک مشت عدس یا یک پیاز بیاورد. هم برای اینکه تهیه این مبلغ هر هفته دشوار است و هم اینکه بعضی خانواده ها دوست دارند نذر کنند.

او ادامه می دهد: اگر بخواهیم عدسی درست کنیم، هر هفته حدود ۲۵ کیلوگرم است. تأمین بقیه هزینه ها به عهده آقای زردادی است یا خیران دیگر کمک می کنند. خود مان هم از صبح برای پخت و پزیه مدرسه می رویم. سه چهار خانم هستیم که قلیق کار دستمان آمده است. حسنی می گوید راه اندازی این طرح با پیش نهاد آقای عبداللهی شکل گرفت که از میدان بارولیعصر^(ع) با آقای زردادی آشنا شده و در قالب نذری که داشته، حمایت از این برنامه فرهنگی را تقبل کرده است.

● نذر هفتگی و انتشار مهربانی

اگرچه چهارشنبه های امام رضایی دبیرستان سرخوش، یک فعالیت فرهنگی متفرقه به حساب می آید، تأثیرش بر روحیه و روابط دانش آموزان انکارناپذیر است. مدیر مدرسه می گوید: بچه ها در این مراسم ارتباط بیشتری با هم می گیرند و خانواده ها هم از زنده شدن فضای مذهبی و اجتماعی مدرسه خوشحال اند. چهارشنبه های امام رضایی حالا فقط نذری دادن نیست؛ روزی است که مدرسه از حالت رسمی بیرون می آید. بچه ها طعم مهربانی رامی چشند و خانواده ها درگیر بخشی از فضای مدرسه می شوند. به گفته خانم حسنی، واکنش دانش آموزان هم دلگرم کننده است.

انجام می شود. به این صورت که چهارشنبه ها بعد از مراسم مداحی مختصری، دانش آموزان غذا میل می کنند و بعد سراسر کلاس هایشان می روند. اما هدف اصلی تنها توزیع غذا نیست. چهارشنبه های امام رضایی، بستری برای گفت و گوی بی واسطه بین خانواده ها، مدیر، معاونان و دانش آموزان فراهم کرده است.

● از میدان بار تا مدرسه

نرگس حسنی مرغزار، عضوانجمن اولیا و مربیان مدرسه و یکی از پایه های ثابت آشپزی در این چهارشنبه ها، درباره تأمین مواد اولیه می گوید: فرد خبیری به مدیر مدرسه تعهد کرده است که هر هفته تا ۲ میلیون تومان حبوبات مانند عدس و لوبیا برای ما تهیه کند. ما مواد اولیه را هر هفته از میدان بارولیعصر^(ع) تهیه می کنیم و الباقی

شاهیان ادر محله بهمن، هر چهارشنبه، حیاط دبیرستان پسرانه سرخوش پُر می شود از بوی عدسی داغ، آش رشته یا هر غذای گرمی. چهارشنبه های هر هفته، پسران نوجوان گرداگرد حیاط مدرسه می ایستند و صلوات خاصه امام رضا^(ع) را می خوانند. در سوی دیگر، چند مادر فعال که از ابتدا سعی کرده اند آتش دیگ این محفل ساده را روشن نگه دارند، مشغول تهیه و ریختن غذا در ظرف هستند. تکاپوی مادرانی که دیگ بزرگ نشیمن نذری را هم می زنند، نشان از دلسوزی شان برای تغییر حال و احوال دانش آموزان دارد. این مراسم که بابت ساده نذری دادن آغاز شده، حالا به یکی از پویترین های مهم فرهنگی این مدرسه تبدیل شده است.

● آتش نذری، پیوند خانه و مدرسه

چهارشنبه های امام رضایی در دبیرستان دوره اول پسرانه سرخوش از ابتدای مهر یا رسال آغاز شد؛ ایده ای که به گفته حسن زردادی، مدیر مدرسه، ابتدا به صورت آزمایشی برگزار و بعد از باز خورد مثبت دانش آموزان و خانواده ها، به برنامه ای هفتگی تبدیل شد. او درباره شکل گیری این برنامه می گوید: ما از اول مهر ماه، چهارشنبه ها برنامه داریم. به مقدار نمک، پیاز، چیزهای ساده... ولی با مشارکت خیران خانواده ها، عدسی و گاهی قیمه برای بچه ها تهیه می کنیم. از وقتی شروع کردیم، مادرها هم هر هفته با شور و اشتیاق می آیند و کمک می کنند. زردادی ادامه می دهد: شیفیت ثابت دبیرستان مابعد از ظهرهاست و پخت غذا هم در مدرسه

بازارچه یارگران محله فجر، روزنه ای برای اشتغال زایی بانوان ساخته است

کم سود، ولی زنده

ساده هم توانست پای ده ها فروشنده و خریدار را به این بازار کوچک باز کند؛ «اولش از متقاضیان پولی دریافت نکردیم. جلسه اول حدود بیست فروشنده آمدند و اصلاً جابرای راه رفتن نبود! اولی از هفته دوم مبلغی را تعیین کردیم، حالا هر هفته بین ۱۰ تا ۱۵ نفر می آیند.»

● بازارچه ای برای همدلی

بازارچه، نه فقط محل فروش، که فضایی برای همدلی بین زنان محله شده است. محمدیان می گوید خود فروشنده ها گاهی از محصولات هم خرید می کنند؛ «یکی ظرف می آورد، یکی شمع، یکی بافتنی... خودشان هم از یکدیگر می خرند.» او تأکید می کند که فروش در مراسم مذهبی مسجد را درست نمی داند و می گوید: مثلاً وسط جلسه قرآن یا روضه نباید کالایی بفروشند. برای همین گفتم بازارچه مختص همین خرید و فروش باشد. با وجود این تلاش ها، بازارچه همچنان با کمبودهایی دست و پنجه نرم می کند؛ از نداشتن میز گرفته تا نبود حمایت های رسمی: «رفتیم از مدرسه میز بگیریم، گفتند ندارند. خانم های فروشنده هم گفتند نیازی نیست، خودمان پارچه روی زمین پهن می کنیم، سنتی کار می کنند، ولی دلسوزانه.»

● نیاز به حمایت است

مریم موسوی، یکی از فروشندهگان بازارچه است. او با علاقه ای بسیار به هنر شمع سازی وارد این مسیر شد، اما حالا مشکلات

شاهیان ادر محله فجر، جایی در طبقه زیرین مسجد امام خمینی^(ع)، بازارچه ای هفتگی به همت اعضای پایگاه بسیج این مسجد شکل گرفته که میزبان زنان هنرمند و خانه دار محله است؛ جایی که نه تنها محصولات دست سازشان را می فروشند، بلکه برای دقایقی کوتاه، از دغدغه های زندگی فاصله می گیرند و معاشرت های دوستانه در کنار کسب و کار را رقم می زنند. این بازارچه کوچک حالا به محلی برای همدلی، کسب درآمد و اثبات توانمندی زنان محله تبدیل شده است؛ هر چند در این شرایط اقتصادی، پاسخ گوی نیازهای حداقلی هم نیست.

● ایده ای از سر تقاضا

اکرم محمدیان، فرمانده پایگاه بسیج امام خمینی^(ع)، می گوید ایده این بازارچه از درخواست های مکرر بانوان محله شکل گرفت؛ افرادی که می خواستند محصولاتشان را از شیرینی خانگی گرفته تا صنایع دستی، برای کمک به اوضاع اقتصادی خانواده در محلی امن عرضه کنند. او بیان می کند: اوایل سال گذشته فقط در دو نوبت و آن هم سه روز بازارچه گذاشتیم و دیدیم استقبال خوب است. از مهر پارسال گفتیم بازارچه را هفتگی کنیم. خانم هایی که محصولاتشان را در خانه درست می کنند، بیایند اینجا بفروشند. هم برای خودشان درآمد دارد و هم مردم محله می توانند با قیمت مناسب تر خرید کنند.

او از روزهایی می گوید که اطلاع رسانی شان فقط با چند پوستر کاغذی و پیام در گروه های محلی انجام شد؛ و همین روش های

راه و نبود حمایت ها گلایه دارد؛ «آموزش دیدیم، هزینه دادیم، مواد اولیه مان گران است... ولی حمایت مسئولان هیچ گفتند از خانم های کارآفرین حمایت می شود، ولی خبری نشد. بازارچه تنها جایی است که می توانیم مقدار کمی محصولاتمان را بفروشیم.» او می گوید حتی برای راه اندازی کارگاهی کوچک هم با مشکلات بسیاری روبه روسته است؛ «یک انباری کوچک اجاره کردم دیدم نمی صرفد. اجاره زیاد است. در خانه هم کار شمع سازی زیاد مقدور نیست؛ چون ریخت و پاش و کثیف کاری زیاد دارد.» بازارچه محله فجر اگرچه به دنبال استقلال مالی و دیده شدن هنر دست بانوان است، هنوز تا جان گرفتن و تأمین هزینه ها جای بسیاری برای کار دارد. او می گوید بازارچه ای که در یکی از مدرسه های محله در روزهای پنجشنبه برپا می شود مؤثرتر است؛ «مدرسه چون در خیابان اصلی است و رفت و آمد در آنجا زیاد است، افراد بیشتر با محصولاتمان آشنا می شوند. بازارچه در پایگاه، سرپسته است، تبلیغاتش هم ضعیف است. اگر مثلاً با بلندگوی مسجد اطلاع رسانی شود، اوضاع فرق می کند.» جایی که امروز کوچک و کم امکانات است، شاید با حمایت و توجه مسئولان بتواند مسیر درآمد بانوانی را که دنبال خود اشتغالی هستند، هموارتر کند.